

[Indenrigsministeren]

Vi bliver nødt til realistisk at konstatere, at selv med en folketingsbeslutning i ryggen kan en minister ikke i et decentralt opbygget sygehusvæsen trylle patienter frem. Hvis brugerkommunerne ikke ønsker at bruge hospitalet, fordi de selv vil klare opgaverne, kan ingen, heller ikke folketinget, tvinge dem.

Når det er sagt, er der imidlertid grund til trods alt at glæde sig over, at der fra Københavns kommune er kommet et godt og positivt forslag, der betyder, at hospitalet fortsætter, og at mere end 400 ansatte kan fortsætte deres arbejde på Diakonissestiftelsen, efter at også socialministeren har givet tilslutning til ordningen og har givet dispensation fra bistandsloven til forsøg med et geriatrisk center.

Vi har desuden draget omsorg for, at læbe/ganespaltebehandlingen, der har været en landsdelsfunktion på Diakonissestiftelsen, bliver placeret på rigshospitalet. Det har vist sig lægeligt og økonomisk rigtigt, og denne løsning er da også blevet anbefalet af sundhedsstyrelsen, ja, man frarådede ligefrem herfra, at læbe/ganespalteafdelingen blev liggende på Diakonissestiftelsen som en ø i et geriatrisk center.

Det er samtidigt sikret, at hele ekspertisen fra Diakonissestiftelsen føres med over på rigshospitalet.

Herudover kan jeg oplyse, at Københavns amtskommune vil oprette en plastikkirurgisk afdeling på Gentofte amtssygehus.

Tilbage er der derfor at konstatere, at der i denne sag i meget høj grad har været tale om det muliges kunst. Jeg kan roligt sige, at intet har været uforsøgt, og det er nødvendigvis på denne baggrund, resultaterne må vurderes. Regeringen har ikke haft nogen jordisk mulighed for at sikre en opretholdelse af Diakonissestiftelsen som aktivt hospital, men hospitalet fortsætter med nogle nye funktioner, som Diakonissestiftelsen også vil vide at varetage på bedste måde.

Vi kan derfor ikke støtte beslutningsforslaget. Men jeg vil godt til slut understrege, at Diakonissestiftelsen er sikret sin beståen og en beståen, hvorved den særlige ånd, som Diakonissestiftelsen er kendt for, kan komme til sin ret i plejen og genoptræningen af ældre mennesker. Noget finere formål kan vi vel dårligt finde.

Øg så må jeg appellere til folketinget og folketingets partier: lad nu bestyrelsen, per-

sonalet og Københavns kommune få ro til at starte dette op pr. 1. januar. Det er, så vidt jeg kan se, den bedste hjælp, folketinget i dag kan give Diakonissestiftelsen.

Taanquist (S):

På grund af udsættelsen af behandlingen af dette beslutningsforslag fra i tirsdags kan vores ordfører, hr. Henning Rasmussen, ikke deltage i denne førstebehandling, og jeg skal derfor på hans vegne sige følgende:

I mere end 100 år er der på Diakonissestiftelsen gjort en anerkendt og velanskreven indsats for mange tusinde patienter takket være et dygtigt og venligt personale. Diakonissestiftelsen har endog formået at opbygge højt kvalificerede specialafdelinger, hvoraf især én, den læbe/ganespaltekirurgiske afdeling, er helt uundværlig i dansk sygehusvæsen, en afdeling, som under alle omstændigheder må fortsætte under gode forhold. Det er lykkedes på hospitalet at gøre et godt stykke arbejde, til trods for at det er et lille hospital, og til trods for at hovedparten af bygningerne er ældre end så mange andre hospitaler.

Den socialdemokratiske folketingsgruppe havde derfor gerne set, at det havde været muligt at bevare dette hospital som et funktionsdygtigt egentligt hospital. Det synspunkt har vi hele tiden haft både før og efter vedtagelsen af folketingsbeslutningen den 2. juni 1981 om, at indenrigsministeren skulle sikre, at Diakonissestiftelsen og Sankt Lukas Stiftelsens hospitaler blev bevaret som funktionsdygtige hospitaler. Det har vi arbejdet for inden for lovgivningens og de praktiske muligheders rammer.

I dag er vi i den situation, at de sygehuskommuner, som skulle skaffe patienter til Diakonissestiftelsens afdelinger, i maj i år har måttet meddele indenrigsministeren, at nedgangen i patienttallet i hovedstadsområdet gør, at sengetallet må nedskæres, og at den meget stramme kommunale økonomi bl.a. på grund af bloktilskudsnedskæringerne ikke gør det forsvarligt at vælge den betydelig dyrere løsning at bevare hospitalssenge på Diakonissestiftelsen fremfor andre, billigere hospitalsafdelinger.

Straks derefter godkendte indenrigsministeren nedlæggelsen af Diakonissestiftelsen som hospital, og forleden dag, den 7. okto-